

Τὴν δυστυχίαν τὴν ἔμαθες. . . . Θεέ! . . . Εἰς ποίαν σά-
 θην φρικώδη τὸν εὐρον! πῶς ἐκόχλαζε τὸ αἷμά του ῥέον!
 πρηνής! καὶ ἡ κόμη του ἐρυθρᾶ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀ-
 νεστραμμένοι!

Ἐκράτει τὴν εἰκόνα τῆς εἰς τὸ σῆθός του, καὶ εἰς τοὺς
 κρυεροὺς δακτύλους του τόσον σενῶς τὴν ἐκράτει, ὥς νὰ
 τὴν ἀποσπάσῃ δὲν ἐδυνήθησαν, ὅτε τὸν ἔθαψαν.

Ὁ ὑπρέτης του ἐπρόφθασεν, ὅτε ἤκουσε τὸν κτύπον
 τοῦ πυροβόλου· ἔκρουσε τὴν θύραν, τὴν ἔκρουσεν ἀπόκρι-
 σις καμμία· γογγυσμὸς μόνον φρικώδης· ἔθραυσε τὴν θύ-
 ραν, καὶ εἰς τὸ θνήσκον φῶς λύχνου σβύνοντος, εἶδε τὸν
 Λεάνδρον πλέοντα εἰς τὸ αἷμά του· ἔδραμεν αὐτὸς πρὸς
 ἐμέ· ἐκτὸς ἑμαυτῆς ἔτρεξα μετὰ τῶν γειτόνων, καὶ εἰς
 τὴν θέαν του λειποθυμισμένη ἔπεσα.

Τ Ε Λ Ο Σ.